

„DAISY A KAPELA SI ZÍSKALY MOJE SRDCE –
A ROZHODNĚ SI ZÍSKAJÍ I TO VAŠE.“

- Reese Witherspoon

*Daisy
Jones
& The
Six*

TAYLOR
JENKINS
REID

„Taylor Jenkins Reid napsala stylový a strhující, místy sentimentální román, zasazený do prostředí stadionů, nahrávacích studií a vil s bazény konce sedmdesátých let v Los Angeles... jednoznačně její nejpropracovanější a nejambicióznější kniha. A právě to je nejpřekvapivější poselství Daisy Jones & The Six – milovat rock'n'roll sedmdesátých let bez výčitek, bez cynismu, ve zvonících s tím vším kolem.“

– New York Times Book Review

„Detailní vhled do světa nejlepší kapely, o které jste nikdy neslyšeli.“

– Marie Claire

„Divoká jízda od začátku do konce.“

– HelloGiggles

„Desítky let po náhlém rozpadu vzpomíná kapela na svou cestu ke slávě v sedmdesátých letech – a na to, co se pokazilo. Reid napsala fiktivní výpověď, která vás dostane.“

– Us Weekly

„Tento snový román sleduje vzestup a pád ikonické kapely v čele s tajemnou Daisy a je plný a) sexu, b) drog, c) rock'n'rollu a d) postav, které si budete přát vytáhnout z knihy do vlastního života.“

– Cosmopolitan

„Zákulisní intriky jsou motorem Daisy Jones & The Six, je to oslava amerického mýtotvorného ducha. Enigmatická Daisy má namířeno ke slávě – a pravděpodobně přežije i samotné stránky knihy.“

– Vogue

TAYLOR JENKINS REID

DAISY
JONES
& THE SIX

Přeložil Ondřej Sobotka

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © 2019 by Rabbit Reid, Inc.

Published in the United States by Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York. Ballantine and the House colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC.

Translation © Ondřej Sobotka, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-9506-5 (ePub)

ISBN 978-80-247-9505-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-949-2 (print)

*Tento příběh upřímné lásky,
pokud je taková věc vůbec možná,
věnuji Bernardovi a Sally Hanesovým.*

POZNÁMKA AUTORKY

Záměrem této knihy bylo vylíčit, jak se v sedmdesátých letech proslavila rocková skupina Daisy Jones & The Six, a odhalit, co vedlo k jejímu nechvalně známému a náhlému rozpadu uprostřed turné v Chicagu 12. července 1979.

V průběhu posledních osmi let jsem pořizovala rozhovory s jednotlivými dlouholetými členy skupiny i s těmi, kteří v ní byli jen krátce, s jejich rodinnými příslušníky, přáteli a významnými zástupci hudebního průmyslu, kteří se kdysi v blízkosti kapely pohybovali. Následující záznam jejich vzpomínek byl sestaven na základě těchto rozmluv, případně e-mailů, zápisků a písňových textů. (Veškeré texty z alba *Aurora* naleznete v závěru knihy.)

Přestože jsem se snažila o co nejnestrannější pohled, ukázalo se, že to není zcela možné. Některé zúčastněné osoby se nepodařilo dohledat, ne všichni byli stejně vstřícní a někteří již bohužel nejsou mezi námi.

Členové skupiny se v této knize vůbec poprvé, a také naposledy, vyjádřili každý sám za sebe ke společné minulosti. Je však třeba upozornit, že u některých událostí se jednotlivé výpovědi mohou vzájemně v menší i větší míře rozcházet.

Pravda, k níž se nikdo nehlásí, většinou leží někde uprostřed.

DAISY JONES

GROUPE

1965–1972

Daisy Jones se narodila v roce 1951 a vyrůstala v Los Angeles ve čtvrti Hollywood Hills. Mladá dívka, jejímiž rodiči byli známý anglický malíř Frank Jones a francouzská modelka Jeanne LeFevre, na sebe upozornila poprvé ještě jako nezletilá koncem šedesátých let v klubech na Sunset Strip Boulevardu.

ELAINE CHANG (autorka životopisu *Daisy Jones: Wild Flower*):

Řeknu vám, co bylo na Daisy Jones tak pozoruhodné, ještě než se stala tou slavnou Daisy Jones.

Představte si krásnou holku z bohaté bělošské rodiny, která vyrůstala v L. A. Už jako dítě byla krásná – měla nádherné velké oči, tmavé, kobaltově modré barvy. V osmdesátých letech prý jedna firma dokonce vyráběla čočky v odstínu Daisy Blue! Daisy měla bujně vlnité vlasy měděné barvy, které... zabíraly spoustu místa. Její lícní kosti byly tak výrazné, až by se řeklo, že je má oteklé. A k tomu všemu úžasný hlas, o který se nijak nestarala, nikdy nebrala lekce zpěvu. Od narození měla peněz, kolik si jen lze přát, a kolem sebe všechno, na co si vzpomněla – umělce, drogy, kluby – všechno na dosah ruky.

Jenomže byla sama. Neměla v Los Angeles sourozence ani příbuzné. Oba rodiče byli tak ponořeni do vlastního světa, že je její existence vůbec nezajímala. Zato ji klidně nechávali pózovat svým uměleckým přátelům. Proto se taky dochovalo z Daisyina dětství tolik jejích portrétů a fotografií – všichni umělci, kteří

k Jonesovým zavítali, ji chtěli zvěčnit, jen co uviděli, jak je krásná. Je však příznačné, že neexistuje žádný Daisyin portrét od jejího otce Franka Jonese. Ten si tak hleděl mužských aktů, které maloval, že mu na vlastní dceru už nezbyl čas. Daisy nakonec strávila celé dětství v podstatě v osamění.

Přítom Daisy byla přátelské a milé dítě – často si nechávala stříhat vlasy jen proto, že měla ráda svoji kadeřnici, chodila po sousedech, aby ji nechali venčit psy, a dokonce se vypráví, že chtěla upéct pošťákovi k narozeninám dort. Jednoduše řečeno, Daisy zoufale hledala přátele. Jenže nikoho v jejím okolí nezajímalo, jaká skutečně je, a už vůbec to nezajímalo její rodiče. Velice tím trpěla. Ale i proto z ní nakonec vyrostla skutečná hvězda.

Všichni milují krásné, ale trpící lidi. A těžko by se našel někdo, kdo by trpěl očividněji než Daisy Jones, a přitom byl v klasickém slova smyslu krásnější než ona.

Není divu, že začala hledat sama sebe v klubech na Sunset Strip Boulevardu. V tom okouzlujícím, ale pochybném prostředí.

DAISY JONES (zpěvačka ze skupiny Daisy Jones & The Six): Na Sunset Strip jsem to měla z domu pěšky jen kousek. Bylo mi asi čtrnáct, sedět doma mě nebavilo, potřebovala jsem si najít nějakou zábavu. Na to, aby mě pustili do některého z barů, jsem sice ještě byla mladá, ale šla jsem tam i tak.

Vzpomínám si, že ještě jako hodně mladá jsem vymámila cigaretu z jednoho bedňáka od skupiny Byrds. Brzo jsem zjistila, že když si nevezmu podprsenku, lidi si myslí, že jsem starší. Někdy jsem si dokonce vážala kolem hlavy šátek, jako to tehdy dělaly všechny drsné holky. Chtěla jsem zapadnout mezi fanynky, které se motaly po ulici, hulily, popíjely a tak podobně.

Na chodníku před klubem Whisky a Go Go se mi tehdy každopádně povedlo vyrazit z toho bedňáka cigaretu – měla jsem ji

v puse vůbec poprvé a snažila se dělat, jako že kouřím úplně běžně. Musela jsem se držet, abych se nerozkašlala – vždyť to znáte – a ze všech sil jsem s tím bedňákem flirtovala. Když si představím, jak neohrabaná jsem musela být, je mi úplně trapně.

Potom k nám přišel další chlap a povídá tomu bedňákovi: „Pojď dovnitř, musíme připravit repráky.“ Pak se otočil na mě a zeptal se: „Jdeš taky?“ A takhle jsem se vůbec poprvé dostala do Whisky.

Zůstala jsem tam tehdy až do tří nebo do čtyř do rána. Nic takového jsem nikdy předtím neudělala. Najednou jsem ale měla pocit, že *existuju*. Někam jsem patřila. Z nuly na stovku během jediné noci.

Domů jsem se vrátila předními dveřmi, zkouřená a opilá, a padla do postele. Rodiče si nejspíš vůbec nevšimli, že jsem byla pryč.

Další den jsem vstala a večer šla zase do města, úplně stejně.

Po nějaké době si mě vyhazovači na Sunset Stripu už pamatovali a všude mě pouštěli. Chodila jsem do klubů Whisky, London Fog, Riot House. Nikdo se neptal, kolik mi je.

GREG MCGUINNESS (bývalý recepční v hotelu Continental Hyatt House): Už ani nevím, jak dlouho se Daisy motala kolem Hyattu, než jsem si jí všiml. Pamatuju si ale, kdy jsem ji viděl poprvé. S někým jsem zrovna telefonoval, když vtom vešla taková šíleně vysoká a šíleně hubená holka. A ty její oči! Největší a nejkulatější modré oči, jaké jsem kdy viděl. A taky ten její úsměv! Od ucha k uchu. Šla zavěšená do nějakého chlapa. Už ani nevím, kdo to byl.

Kolem Stripu se tehdy motala spousta holek, které byly fakt hodně mladé, ale dělaly se starší. Daisy byla taky mladá. Ale vůbec to nevypadalo, že se snaží něco zakrývat. Byla prostě sama sebou.

Když jsem ji začal sledovat, zjistil jsem, že chodí do hotelu často. Vždycky se jen smála. Nikdy nevypadala ztrhaně, alespoň tehdy ne. Připadala mi jako koloušek Bambi, který se učí chodit.

Byla hrozně naivní a taky bezbranná, ale bylo na ní vidět, že v ní je něco víc.

Abych pravdu řekl, měl jsem o ni strach. Okolo muziky tehdy bylo hodně chlapů, kteří... měli rádi mladé holky. Rockové hvězdy i po třicítce spaly s pubertáčkama. Neříkám, že to bylo v pořádku, ale prostě to tak bylo. Víte, kolik bylo Lori Mattix, když chodila s Jimmym Pagem? Čtrnáct? A co Iggy Pop a ta jeho Sable Starr? Napsal o ní písničku, ještě se tím chlubil.

A Daisy – dovedete si ji představit? Zpěváci, kytaristi, bedňáci – všichni se za ní otáčeli. Vždycky když jsem ji potkal, snažil jsem se jí zeptat, jestli je všechno v pohodě. Tu a tam jsem se na ni přeptal. Měl jsem ji fakt rád. Byla prostě zajímavější než všechen ten cirkus okolo ní.

DAISY: Co je sex a co je láska, mě naučil život. Pochopila jsem, že muži jdou po tom, co chtějí, a nemají pocit, že jsou za něco dlužní, a že někteří chtějí jen kus vašeho těla. Řekla bych, že tehdy byly holky – třeba Cynthia Plaster Caster nebo holky z GTOs –, které možná nikdo nezneužíval. Ale se mnou to bylo jinak, alespoň ze začátku.

O panenství mě připravil chlap, který... nezáleží na tom, kdo to byl. Byl starší než já a hrál na bicí. Stáli jsme ve foyer v Riot House a on navrhl, že půjdeme nahoru dát si lajnu. Řekl mi, že jsem holka jeho snů.

Přitahoval mě hlavně proto, že jsem mu sama přišla přitažlivá. Hledala jsem někoho, kdo by mi řekl, že pro něj jsem výjimečná. Prostě jsem strašně toužila po něčí pozornosti.

Než jsem se vzpamatovala, už jsem seděla u něj na posteli. Zeptal se mě, jestli vím, co dělám, a já řekla, že ano, i když to nebyla pravda. Všude se mluvilo o volné lásce a že sex je skvělá věc. Kdo chtěl být cool a zapadnout, chtěl sex.

Celou dobu jsem jen civěla do stropu a čekala, až skončí. Věděla jsem, že bych se měla nějak hýbat, ale zůstala jsem ležet úplně nehybně a bála se pohnout. V celém pokoji bylo slyšet jen to, jak se naše oblečení otírá o prostěradlo.

Vůbec jsem netušila, co se děje, nechápala jsem, proč dělám něco, co nechci. Teď už mám ale za sebou řadu terapií. Vážně dlouhou řadu. Už to všechno chápu. Dokážu se jasně podívat sama na sebe. Tehdy jsem chtěla, aby mě vzali mezi sebe – ti slavní muzikanti –, protože jsem nevěděla, jak jinak bych získala uznání. A přišlo mi, že se jim musím zalíbit, jestli se chci udržet v jejich společnosti.

Když skončil, zvedl se a já si shrnula šaty zpátky dolů. Řekl: „Jestli chceš, klidně běž zpátky za kamarádkama.“ Žádné kamarádky jsem vlastně neměla. Pochopila jsem ale, že mi říká, abych odešla. Tak jsem vypadla.

Pak už jsme spolu nikdy nemluvili.

SIMONE JACKSON (známá disco zpěvačka): Vzpomínám si, že jsem Daisy poprvé viděla jednou večer na parketu ve Whisky. Nešlo si jí nevšimnout. Okamžitě upoutala pozornost úplně každého. Kdyby byl celý svět ze stříbra, Daisy by byla zlato.

DAISY: Ze Simone se stala moje nejlepší kamarádka.

SIMONE: S Daisy jsem chodila všude. Vždycky jsem chtěla mít sestru.

Vzpomínám si, že... bylo to během demonstrací na Sunset Stripu, všichni jsme stáli před klubem Pandora's a protestovali proti zavedení policejní hodiny a proti policajtům vůbec. Šly jsme tam s Daisy, zaprotestovaly si, potkaly pár herců a pokračovaly ve večírku v Barney's Beanery. Potom jsme se přesunuly k někomu

domů. Daisy tam omdlela na verandě. Domů jsme šly až druhý den odpoledne. Mohlo jí být asi patnáct. Mně tak devatenáct. Celou dobu jsem si říkala: *To se o tuhle holku nepostará nikdo kromě mě?*

Abych nezapomněla, všichni jsme samozřejmě jeli na speedu, Daisy taky, i když byla tak mladá. Když si člověk chtěl udržet figuru a zůstat celou noc vzhůru, něco brát musel. Nejčastěji adderall a benzedrin.

DAISY: Amfetaminy byly jasná volba. Člověka ani nenapadlo, že má na výběr. Ze začátku jsem vůbec neměla pocit, že na něčem jedeme. A taky kokain. Když ho někdo přinesl, dali si všichni. Nikdo to nebral jako závislost. Tehdy to bylo jinak.

SIMONE: Můj producent mi koupil dům v Laurel Canyonu. Chtěl, abych s ním spala. Řekla jsem mu ne, ale ten dům mi stejně koupil. Nechala jsem Daisy, ať se nastěhuje ke mně.

Nakonec jsme spolu půl roku spaly v jedné posteli. Takže z vlastní zkušenosti vím, že byla vzhůru ve dne v noci. Když jsem se třeba ve čtyři ráno snažila usnout, Daisy chtěla mít rozsvíceno, aby si mohla číst.

DAISY: Dost dlouho jsem hodně trpěla nespavostí, dokonce i v dětství. Bývala jsem vzhůru klidně do jedenácti a rodiče, když jsem jim tvrdila, že nejsem vůbec unavená, na mě akorát zařvali, abych „si šla prostě lehnout“. Snažila jsem se proto najít si na noc nějakou tichou zábavu. Máma měla spoustu všelijakých románů, a tak jsem začala číst. Když naši měli dole večírek, já jsem klidně ještě ve dvě ráno seděla v posteli s rozsvícenou lampičkou a četla *Doktora Živaga* nebo *Peytonův Hrádek*.

Brzo jsem nedělala nic jiného. Přečetla jsem všechno, co mi přišlo pod ruku. Cokoli. Thrillery, detektivky, sci-fi.

Někdy v době, kdy jsem se přestěhovala k Simone, jsem našla náhodou nahoře v Beachwood Canyonu u silnice ležet krabici životopisů historických osobností. Hned jsem je všechny zhltna.

SIMONE: Přesně tak, jediné kvůli Daisy jsem si začala brát do postele masku na spaní. [smích] Pak už jsem to dělala jen proto, že jsem v ní vypadala šik.

DAISY: Po dvou týdnech u Simone jsem se vrátila domů, abych si s sebou vzala víc oblečení.

Táta mi povídá: „To ty jsi rozbila kávovar v kuchyni?“ „Tati, já už tady nějakou dobu nebydlím,“ odpověděla jsem.

SIMONE: Řekla jsem jí, že se mnou může bydlet pod jednou podmínkou, a to, že bude dál chodit do školy.

DAISY: Na střední jsem dost trpěla. Pochopila jsem sice, že abych dostávala jedničky, musím dělat, co se mi řekne, ale taky jsem dobře věděla, že nás často učí hovadiny. Vzpomínám si, jak jsem jednou dostala za úkol napsat o tom, jak Kolumbus objevil Ameriku. Místo toho jsem napsala, že Kolumbus Ameriku vůbec neobjevil. Protože tak to doopravdy bylo. Dostala jsem pětku.

Řekla jsem učitelce: „Vždyť mám pravdu.“

Odpověděla mi ale, že jsem „nesplnila zadání“.

SIMONE: Daisy byla hrozně inteligentní, ale myslím, že učitelé to nikdy doopravdy nepochopili.

DAISY: Všude se píše, že jsem střední nikdy nedodělala, ale to není pravda. Při předávání vysvědčení mi Simone hlasitě tleskala.

Byla na mě moc pyšná. I já jsem na sebe byla najednou pyšná. Ještě ten večer jsem vytáhla vysvědčení z pouzdra, přehnula ho a založila si jím *Údolí panenek*.

SIMONE: Moje první album bylo propadák, a tak mě nahrávací společnost vyhodila. Producent nás vykopnul i z našeho domu. Já si našla místo jako servírka a přestěhovala se k sestřenici do Leimert Parku. Daisy se musela vrátit k rodičům.

DAISY: Sbalila jsem si věci, které jsem měla u Simone, a jela rovnou k našim. Když jsem přišla domů, máma zrovna s cigaretou v ruce telefonovala.

Povídám jí: „Ahoj, přijela jsem zpátky.“

„Viděla jsi naši novou pohovku?“ řekla a telefonovala dál.

SIMONE: Daisy zdělila všechnu krásu svojí matky. Jeanne byla překrásná. Párkrát jsem ji tehdy potkala. Velké oči, plné rty. Byla z ní cítit smyslnost. Všichni Daisy vždycky říkali, jak moc se podobá matce. Byly si podobné, ale věděla jsem, že je lepší to Daisy nepřipomínat.

Mám dojem, že jsem Daisy jednou řekla: „Tvoje máma je krásná.“

„Jo, krásná, ale nic víc,“ odsekla mi na to.

DAISY: Když nás se Simone vyhodili z domu, uvědomila jsem si vůbec poprvé, že nemůžu jen tak povlávat sem a tam a nechat se živit. Mohlo mi být tak sedmnáct. Taky jsem se začala ptát, jestli má můj život nějaký smysl.

SIMONE: Když se Daisy u mě někdy stavila, občas jsem ji slychala, jak si ve sprše nebo při mytí nádobí zpívá písničky od Johnnyho Cashe nebo Janis Joplin. Nejradši měla „Mercedes Benz“. Uměla

ji zpívat líp než kdokoli jiný. Já jsem se tehdy snažila získat novou nahrávací smlouvu – chodila jsem na hodiny zpěvu, dávala jsem tomu všechno – a Daisy si takhle zpívala jakoby nic. Myslela jsem, že ji za to budu nenávidět. Ale na Daisy se nedá zlobit.

DAISY: To je jedna z mých nejmilejších vzpomínek... Jely jsme se Simone takhle dolů po La Cienega, nejspíš v tom BMW, které jsem tehdy měla. Dneska tam stojí nějaký obrovský obchodák, ale tehdy tam ještě bývala nahrávací studia. Už ani nevím, kam jsme to jely, asi do bistra dát si sendvič. Poslouchaly jsme cestou album *Tapestry* od Carole King. Zpívaly jsme obě nahlas spolu s ní. Když přišlo na řadu „You’ve Got a Friend“, zaposlouchala jsem se do slov. Úplně jsem je cítila. Vždycky když tu písničku znova slyším, jsem vděčná, že jsem potkala Simone.

Člověka se zmocní zvláštní klid, když ví, že má někoho, s kým by jeden pro druhého udělali cokoli. Poprvé jsem tohle pocítila právě se Simone. Jak jsem se tehdy v autě zaposlouchala do té písničky, nahrnuly se mi do očí slzy. Otočila jsem se na Simone, a než jsem mohla něco říct, jen přikývla a povídá: „Já taky.“

SIMONE: Dala jsem si za úkol, že Daisy přinutím, aby se svým hlasem něco dělala. Jenže Daisy nikdy neudělala nic, do čeho by se jí nechtělo.

V té době už si nenechala do ničeho mluvit. Když jsem se s ní seznámila, byla ještě trochu naivní, ale [smích] pak už se celkem otrkala.

DAISY: Vystřídala jsem pár chlapů, včetně Wyatta Stonea ze skupiny Breeze. Bohužel jsem k němu necítila to, co on ke mně.

Jednou v noci jsme kouřili trávu na střeše domu v Santa Monice, kde měl byt, a Wyatt mi povídá: „Moc tě miluju a nechápu, proč ty mě ne.“

Řekla jsem mu: „Miluju tě tak moc, jak moc jsem ochotná někoho milovat.“ Byla to pravda. V té době jsem se nechtěla nikomu vydat všanc. Když jsem byla ještě příliš mladá, nechala jsem se mockrát zranit. Nechtěla jsem to zažít znovu.

Když si šel Wyatt ten večer lehnout, nemohla jsem usnout. Náhodou jsem narazila na kus papíru s rozepsanou písničkou, která očividně byla o mně. Vyprávěla o zrzavé holce a v textu se psalo o velkých kruhových náušnicích, které jsem tenkrát nosila.

V refrénu stálo něco ve smyslu, že mám velké srdce, ale není v něm žádná láska. Koukala jsem na ten text a říkala si, takhle to přece není! Vždyť mi vůbec nerozumí! Chvilí jsem o tom přemýšlela, pak jsem si vzala tužku a papír. Zapsala jsem si pár nápadů.

Když se probudil, říkám mu: „Ten tvůj refrén by byl lepší takhle: *Má velkou duši a veliký oči / Srdce jak trám / A život bez zábran / Ale tak málo, málo lásky.*“

Wyatt popadl tužku a papír a povídá: „Jaks to říkala?“ „To byl jen příklad. Vymysli si svůj text,“ řekla jsem mu.

SIMONE: „Tiny Love“ byl největší hit skupiny Breeze. A Wyatt se tvářil, že to celé napsal sám.

WYATT STONE (frontman skupiny Breeze): Co ode mě chcete slyšet? Vždyť je to už dávno. Kdo si to má pamatovat?

DAISY: Tohle se nestalo jen jednou. Jindy jsem třeba snídala s jedním scénáristou. Tehdy jsem si k snídani dávala kafe a šampus. Protože jsem málo spala, bývala jsem ráno unavená. Kdybych si ale dala kafe jen tak, ke všem těm práškům, co jsem měla v sobě,

hrozně by mě to nastřelilo. Šampaňský jsem si taky nemohla dát jen tak samotné, protože by mě uspalo. Chápete můj problém. Proto jsem si dávala šampus i kafe. V podnicích, kde už mě znali, stačilo říct, že chci jednu „horskou dráhu“. Nejdřív nahoru, pak dolů. A tomu scénáristovi to přišlo k popukání, povídá: „Tohle musím někde použít.“ Napsal si to na ubrousek a strčil do zadní kapsy u kalhot. Tehdy jsem si říkala: *A proč si jako myslíš, že já ten nápad nikdy nebudu chtít někde použít sama?* Samozřejmě to bylo hned v jeho příštím filmu.

Přesně tak to tehdy chodilo. Měla jsem jenom sedět a čekat, až se mnou někdo nechá inspirovat.

Ale to teda ne.

Právě proto jsem začala skládat vlastní písničky.

SIMONE: Nikdo kromě mě ji nepobízel, aby se svým talentem něco dělala. Všichni se jen snažili to, co měla, využít pro sebe.

DAISY: Vůbec mě nelákalo dělat někomu múzu.

Nejsem múza.

Nikomu nepatřím.

Tečka.